

स्टोरी ६_५

रोमाने फोनवर स्वातीला प्रॉमिस केले कि ती मानसी बरोबर खूप खेळेल, तिच्याकडे खूप गेम्स आहेत. रोज दुपारी स्वाती मानसीला रोमाकडे सोडून येत असे. ४-५ दिवस रोमा आणि मानसी एकत्र होत्या, नंतर मात्र रोमाने मानसीला टाळायला सुरवात केली, आज कुठे बाहेर जायचे आहे, आज काय क्लास आहे, दुसरी फ्रेंड येणार आहे किंवा असेच काहीतरी.

रोमाने एकदिवस स्वातीला सांगितले कि "aunty मानसी काही खेळत नाही, तिला काही समजत नाही, मग मी कसे खेळू तिच्याबरोबर" स्वातीने तो नाद सोडून दिला. नरेशला खोदून खोदून विचारल्यावर त्याने सांगितले "आपल्याला डॉक्टरने सांगितले कि मानसी गुमसुम असते, ती घाबरली आहे पण नुसते तेव्हादेच नाही तर तिचा पार्शल मेमरी लॉस आहे हा म्हणून ती गप्प असते. तिला शाळेत ही काही समजत नाही कारण तिला काही आठवत नाही. तू जास्त टेन्शन घेऊ नये म्हणून मी तुला बोललो नाही". स्वाती च्या मनात एकदम धस्स झाले हे कुठपर्यंत चालणार आहे या विचाराने ती अस्वस्थ झाली.

डॉक्टर आणि नरेश बरोबर तिने चर्चा केली, तेव्हा डॉक्टर म्हणाले आपल्याला थोडे दिवस तरी वाट पाहायला लागणार आहे त्यानंतर उपचारांची दिशा ठरविता येईल. तेरा वर्षांची मानसी अगदी कोमेजून गेली होती अखंड उत्साहाचा झरा जणू आटून गेला होता. श्रेयस सुद्धा मानसीच्या अवती भवती राहून तिचे मन रमविण्याचा प्रयत्न करत असे.

मुलांच्या समस्या, त्यांचे TV बघणे, त्यांचा अभ्यास घेणे स्वाती सर्व विसरली होती. स्वातीने मानसीला शाळेत पाठविणे पण बंद केलं होतं, फक्त तिच्याशी सारखे बोलून तिला काही आठवते का याचा ती प्रयत्न करत असे. आनंदाचा रंगमंच असणारे घर उदासिनतेच्या छायेत हरवून गेलं होतं.

स्वाती नरेशचे इतर प्रयत्न पण सुरु होते, कुणी भारतातून आयुर्वेदिक जडीबुटी पाठवली होती, कुणी अंगारा धाडला होता. तिरुपती बालाजी, सिद्धी विनायक, तुळजापूरची देवी शिर्डीचे साईबाबा असे सर्वांना नवस बोलून झाले होते.

मानसीत काही फरक पडत नव्हता. सगळ्या पार्टीया, आउटींग सगळे बंद झाले होते. फक्त श्रेयसला ती आवर्जून पाठवीत असे कारण त्याचे हसण्या खेळण्याचे दिवस होते आणि त्याने सफर व्हायला नको.

मुसळधार पाउस कोसळत होता. अचानक वादळाची शक्यता वर्तवली गेली होती. तेवढ्यात श्रेयस चा फोन आला. झाड पडल्यामुळे स्कूल बस मेन रोड वर थांबली होती, तिला श्रेयसला आणायला जायचे होते, मानसीला एकटे सोडून जाता येत नव्हते, म्हणून तिने मानसीला बरोबर घेतले, छत्री घेतली, मेन रोड ३-४ मिनिटांवर होता. श्रेयस ला कलेक्ट केले.

वारा जोरात वाहत होता. घराच्या गेट जवळ झाडाची एक फांदी अचानक तुटून त्यांच्या अंगावर पडली. अचानक फांदी पडल्याने दोघांचा तोल गेला, स्वाती ला हाताला खूप लागले होते, श्रेयस बाजूला असल्यामुळे त्याला फक्त खरचटले होते. दोघांनी मानसीला उठविले पण तिची शुध्द हरपली होती. श्रेयसने लगेच daddy ला फोन केला. स्वाती त्या प्रकाराने हादरून गेली होती काय लिहले आहे पोरीच्या आणि आपल्या नशिबात कोण जाणे?

डॉक्टरांनी स्वातीची जखम पुसून bandage बांधले.

“ मानसी कशी आहे डॉक्टर ?” स्वाती ने विचारले

“She is ok ”

तेव्हाद्वयात मानसी दुसऱ्या रूम मधून धावत आली आणि म्हणाली , “ममा तू कशी आहेस? are you ok? लागलं नाही न फार?” मानसीच्या कपाळाला पट्टी बांधली होती आणि पायाला थोड लागला होत.

नरेश म्हणाला “thank god,तुम्हाला कोणाला जास्त लागले नाही,श्रेयसचा फोन आला तेव्हा मी घाबरूनच गेलो होतो.”

मानसीने स्वातीला घट्ट मिठी मारली आणि ती म्हणाली “ममा चल आपण घरी जाऊ लवकर, पाऊस जोरात कोसळतो आहे,आणि हे बघ तू आता जास्त काम करू नकोस आपण पार्सल मागवू ,चायनीज aunty कडून ,ok”

स्वाती आश्चर्याने मानसीकडे बघत होती,जणू तिचा पुनर्जन्म झाला होता पूर्वीची मानसी त्यांना परत मिळाली होती.

मानसीची लगबग चालली होती,नरेश ने तिला जवळ घेतले “बेटा, एव्हढी धावपळ करू नकोस,”

“मला कुठे लागले आहे? ममा ची काळजी घ्यायला पाहिजे.” ती लगेच म्हणाली.

सर्वजण घरी आले,पाऊस आता थांबला होता,आकाशातील मळभ दूर झाले होते लखखं ऊन पडले होते.

वर्षभर घराने काय सोसले याचा स्वाती विचार करत होती,लहान लहान प्रोब्लेम्स आता कुठच्या कुठे पळाले होते,प्रोब्लेम काय असतो याचा स्वाती ने पुरेपूर अनुभव घेतला होता. एखद्या सिनेमात घडावे तसे घडले होते. भारतात जाऊन सर्वांना भेटून यायला हवे आणि नवसही फेडायला हवेत म्हणून स्वातीने कॅलेंडर बघितले, आज तिचा वाढदिवस होता,कुणाच्या लक्षात नव्हता,आज केक कापला नाही,कुणी टाळ्या वाजविल्या नाहीत पण देवाने खऱ्या अर्थाने तिचा Happy Birthday साजरा केला होता आणि तिला अमूल्य अशी गिफ्ट दिली होती.स्वातीच्या डोळ्यात पाणी आले आणि तिने श्रद्धेने देवासमोर हात जोडले.